

NTFR 2010/2370 Dwangsom bij niet tijdige uitspraak op bezwaar

Rechtbank Arnhem 03 augustus 2010, nr.09/04488

Belastingjaar/tijdvak	2002	☐ Brondocument
Wetsartikelen	Awb-art. 6:12 Awb-art. 7:10 Awb-art. 4:17	
Auteur	mr. M.H.W.N. Lammers	
LJN	BN3093	
ECLI	ECLI:NL:RBARN:2010:BN3093	

Samenvatting

Belanghebbende heeft op 23 januari 2008 bezwaar gemaakt tegen een navorderingsaanslag IB/PVV 2002. De inspecteur heeft nog niet op dit bezwaar beslist. Volgens de inspecteur heeft belanghebbende ingestemd met het opschorten van de beslistermijn. Belanghebbende betwist dit en heeft in november 2008 beroep ingesteld tegen het niet tijdig doen van uitspraak op bezwaar. In de beroepsfase heeft belanghebbende ingestemd met het opschorten van de beslistermijn voor de duur van zes maanden. Deze termijn is verstreken zonder dat de inspecteur uitspraak op bezwaar heeft gedaan.

Rechtbank Arnhem oordeelt dat, gelet op art. 7:10, lid 1, Awb, de inspecteur uiterlijk op 15 maart 2008 uitspraak op bezwaar had moeten doen. Nu de inspecteur niet binnen de (opgeschorte) beslistermijn heeft beslist, is niet tijdig op het bezwaar beslist. De rechtbank draagt de inspecteur op om uiterlijk 1 oktober 2010 uitspraak te doen. Nu reeds tweeënehalf jaar zijn verstreken sinds belanghebbende bezwaar heeft gemaakt, verbindt de rechtbank aan de nakoming daarvan een dwangsom van € 100 voor elke dag waarmee de inspecteur deze termijn overschrijdt, met een maximum van € 15.000.

(Beroep gegrond.)

Commentaar

1. Met ingang van 1 oktober 2009 is de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen in werking getreden. Deze wet houdt in dat een bestuursorgaan een dwangsom wordt verschuldigd indien hij niet binnen twee weken na een ingebrekestelling alsnog op het bezwaarschrift of op de aanvraag beslist. Daarnaast kan de belastingplichtige na verloop van deze twee weken beroep instellen bij de rechtbank. In principe doet de rechtbank vervolgens met toepassing van de vereenvoudigde behandeling binnen acht weken uitspraak op het beroepschrift.

2. In deze procedure was door de belastingplichtige voor 1 oktober 2009 beroep ingesteld omdat de inspecteur niet tijdig op het bezwaarschrift besliste. Het overgangsrecht van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen bepaalt dat in deze situatie de oude wetgeving van toepassing blijft. Dit betekent dat de inspecteur niet automatisch na de ingebrekestelling een dwangsom wordt verschuldigd.

3. Onder de oude wetgeving kon de rechtbank met toepassing van het algemene art. 8:72 Awb een dwangsom opleggen voor het geval het bestuursorgaan niet binnen de gestelde termijn alsnog uitspraak op het bezwaarschrift zou doen.

4. De rechtbank heeft er in dit geval voor gekozen om de inspecteur op te dragen alsnog binnen de gestelde termijn op het bezwaarschrift te beslissen. Voldoet de inspecteur daaraan niet, dan verbeurt hij een dwangsom van € 100 per dag met een maximum van € 15.000. Het is de vraag of de rechtbank met deze beslissing tegemoet is gekomen aan het verzoek van de belastingplichtige. De belastingplichtige verzoekt de rechtbank namelijk onder andere om de naheffingsaanslag te vernietigen.

5. De rechtbank heeft, zoals blijkt uit HR 12 maart 2010 (nr. 09/00150, NTFR 2010/739), de mogelijkheid om de zaak inhoudelijk af te doen. De Hoge Raad besliste in dat arrest namelijk dat het beroep wegens het niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift ook kan zijn gericht op het verkrijgen van een oordeel van de rechter over het besluit waartegen het bezwaar zich richtte (zie ook HR 1 maart 2002, nr. 36.908, NTFR 2002/352). Indien een belastingplichtige de rechtbank vraagt om de aanslag te vernietigen, oordeelt de Hoge Raad dat, dat verzoek niet anders kan worden opgevat dan als een verzoek om een inhoudelijk oordeel te vellen over de procedure. In de onderhavige procedure heeft de rechtbank het verzoek van de belastingplichtige, ondanks deze vingerwijzing van de Hoge Raad, niet als zodanig opgevat.

6. Ook thans, na de invoering van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen heeft de belastingplichtige de mogelijkheid de rechter te vragen de zaak inhoudelijk te behandelen en af te doen. In de parlementaire geschiedenis (Kamerstukken II, 2005-2006, 30 435, nr. 3, p. 10, 11 en 20) is namelijk opgemerkt dat indien de procedure zich ervoor leent, de rechter gebruik kan maken van de mogelijkheid een inhoudelijk oordeel te geven.

[1] Mr. M.H.W.N. Lammers is advocaat bij Hertoghs advocaten – belastingkundigen.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2010-2370>

Datum: 25-4-2016 15:15:09

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.